

Indenrigsministeren (Skeel): Der kan ikke være Noget til Hinder for, at Indenrigsministeren følger den Opfordring, som er bleven henstillet til ham, nemlig at man, naar der meddeles de paagjældende Ansøgere, at de betingelsesvis have faaet den ansøgte Indfødsret, samtidig gjør dem opmærksom paa, at Udenrigsministeriet vil være villigt til at lette dem Afgangen til at blive løste fra deres undersaatlige Forhold til en anden Stat, hvilket er Betingelsen for, at Indfødsret kan meddeles. Det vil altsaa ske. — Med Hensyn til den Omstændighed, at en Tolddassistent er ansat uden forud at have erhvervet Indfødsret, skal jeg bemærke, at Indenrigsministeriet ved Indbringelsen af hans Andragende blev opmærksomt paa dette Tilfælde, og man henvendte sig da til Finansministeriet med Forespørgsel om, hvilken Fremgangsmaade det brugte i saadanne Tilfælde. Der blev svaret, at man i dette Tilfælde har ansat Indfødsret for usornøden, da man gennem en lang Marckaffe har kjendt vedkommende Person, og da han har staaet i nøie Forhold til Ministeriet. Indenrigsministeriet er imidlertid ikke af den Mening, at Indfødsretslovens Bestemmelser ere opfyldte derved, at den paagjældende Administrationsgren har nøie Kjendskab til den paagjældende Mand, men fandt det nødvendigt at gjøre opmærksom paa, at der i sige Tilfælde maa gives Indfødsret til den Paagjældende, før han ansættes i Embede eller Bestilling. I dette Tilfælde er det imidlertid saa heldigt, at der ikke kan være Tvivl om den Vedkommendes Kvalifikationer, og det forundrer mig ikke, at man ikke er bleven opmærksom paa, at han ikke havde Indfødsret, da han nærmest maa betragtes som Dansk. Han var født i Berlin af danske Forældre; han var 9 Aar, da han kom her til Landet, han har søgt Realskoler og andre Skoler i Provindsbyer, og er dernæst gaaet over i Statens Tjeneste. Det kan derfor være rimeligt, at man har haft Opmærksomheden henvendt paa, at han i Virkeligheden savnede Indfødsret, men ikke har erkjendt, at der stete Noget, som ikke var i Overensstemmelse med Loven af 15de Januar 1776. Løvrigt ere de Tilfælde, hvori man har haft Anledning til at paapege Uregelmæssigheder i saa Henseende, ikke meget hyppige, og de have for Dieblirket ikke nær den Betydning, som de havde paa den Tid, da Indfødsretsloven blev til; thi det maa ganske vist siges, at der ikke nu er nogen overordentlig Tilbøjelighed til at pousere Ublændinge ind i Embeder. Det turde derfor ogsaa være overflødig at kodificere eller omforme Indfødsretsloven, der jo, saavidt jeg ser, indeholder ganske klare og bestemte Regler, hvis Efterlevelse kan paases. Grændsen for de Bestillinger, der maatte udkræve Indfødsret, og dem, der ikke kræve den, kunde ogsaa blive vanskelig at drage, og i ethvert Tilfælde forekommer det mig ikke, at der kan være nogen Anledning til at tage denne

gamle og, maa jeg sige, ærverdige Lovgivning under ny Behandling. De der henhørende Bestemmelser ere heller ikke spredte saa vidt omkring, at der er nogen overordentlig Vanskelighed ved at finde sig til Rette i dem; der er kun Forordningen af 15de Januar 1776, Kaffaten af 15de Februar samme Aar og Loven af 25de Marts 1871. — Udvalget har gjort opmærksom paa den Tvivl, der har været tilstede i Udvalget om, hvorvidt det er rigtigt, at Fremmede, i Overensstemmelse med Bestemmelsen i Vernepligtsloven, under deres Ophold her blive indfaldte til Afstjening af Vernepligt, men dette henhører nærmest under Behandlingen af Spørgsmaal om det undersaatlige Forhold. Det kunde vel være, at der i saa Henseende var flere Spørgsmaal, som trænge til Behandling og Undersøgelse, og at der i den Retning er nogen Mangel i vor Lovgivning, men det er et Emne af overordentlig stor Udstrækning, som vilde kræve betydelige Forarbejder og navnlig en nærmere Undersøgelse af Nabolandenes Lovgivning paa samme Omraade. Jeg tror derfor, det vilde tage længere Tid, inden man kunde komme til noget Resultat i saa Henseende, og det er i det Hele et Emne, som jeg tror vilde være noget for stort til at komme ind paa under denne Sags Behandling. Hvad selve Spørgsmaalet om Fremmedes Afstjening af Vernepligt angaar, henhører det jo nærmest under et andet Ministeriums Ressort. At ville ønske en ny Lov om Erhvervelse af Indfødsret af Hensyn til, at man deri kunde optage de Bestemmelser, som findes i Indenrigsministeriets Cirkulære, og som sigte til at give Negler for den Fremgangsmaade, der er at følge ved Indgivelse af Andragende om Indfødsret, tror jeg er unødvendigt; jeg tror, at disse Bestemmelser have bedre Plads i et Cirkulære end i en Lov. Jeg tilstaaar, at det vilde forekomme mig besynderligt, om man i en Lov skulde have Bestemmelser som den, der findes i Cirkulæret om, at Ansøgning om Indfødsret skal indgives inden den 1ste September, og der er flere af den Slags Bestemmelser, som ganske vist ikke egne sig til Optagelse i en Lov. — Jeg skal ikke komme tilbage til Spørgsmaalet om, hvorvidt de Forældre, som lade deres Børn søge Petri tydske Skole her i Kjøbenhavn, lade deres Børn faae en dansk Opdragelse. Det er et Spørgsmaal, som baade her og i det andet Thing har været Gjenstand for Dmtale, og jeg skal saameget mindre nu komme ind derpaa, som det vil befindes, at de Udtalelser, jeg i den Henseende har tilladt mig baade her og i det andet Thing, temmelig nøie falde sammen med, hvad der er udtalt af det ærede Udvalg i dets Betænkning. — Den Hensigt til Rigsministeriet, at dette ved Ansøgninger fra Personer, som henhøre under det, foruden at afgive sin egen Betænkning, tillige skulde anmodes om at indhente vedkommende Kommunal-